

- קריאה למלחמה -

איש משמרות המהפכה האיראנים לשעבר, מרגל בשירות אמריקה, קורא להפלה בכוח של המשטר האיראני. ראיון מיוחד ל"ידיעות אחרונות"

כבר משנות ה-80 בונים את תוכנית הגרעין שלהם, אחמדינאג'ד הרי אמר למערב: תעשו כמה סנקציות שאתם רוצים, והוא עוד התרבי רב עד כמה האויבים שלו אידיויטיים. אם באמת רוצים להפיל את המשטר, מה שהמערב צריך לעשות זה להפסיק מיד את כל הקשרים הדיפלומטיים עם איראן. לסגור שגרירויות. להפסיק כל קשר בנקאי עם איראן. לסלק מכל מדינות המערב את הדיפלומטים האיראנים. הרי כל אחד מהם הוא סוכן וברואר דיפלומטי הם מעבירים נשק. אולי זה יעזור. אני לא רוצה לראות את בני עמי נפגעים במלחמה אבל אם לא תהיה ברירה צריך להשמיד את כל בסיסי משמרות המהפכה. צריך להפנות קריאה לעם האיראני ולהודיע כי עומדים להפציץ את מחסני הנשק והמתקנים של משמרות המהפכה ולקרוא לאיראנים המתקוממים להחזיק בנשק ולפעול למען הפלת השלטון. הרי אם היו בחירות חופשיות באיראן, 99 אחוזים היו מצביעים נגד משטר ההאיטולות. הבחירות זויפו. מימשל דתי כזה איננו משקף את רצון העם."

אתה היית בתפקיד מאוד בכיר במשטר רות המהפכה והיית מודע לתוכניות הגרעין ותוכניות הנשק האחרות. על פי היכרותך עם המימשל האיראני, האם לדעתך הם יממשו את איזום ויתקפו את ישראל אם יהיה להם נשק גרעיני?

"זאת בריוק השאלה ואת התשובה המערב לא מבין. יש כאלה שחושבים שאפשר להכיל איראן גרעינית. אין דבר כזה. הדתיים הפנאטיים בהגת איראן מאמינים כי הרס ישראל במלחמה רבת קרבנות יגרום לכך שהאימאם ה-12 של השיעים, מהרי, יחזור לשלוט בעולם, אבל לפני כן חייב להיות כאוס. מאמינים בזה המנהיגים הרוחניים של איראן וגם אחמדינאג'ד בעצמו. הם מאמינים שצריכה להתרחש קטסטרופה, מלחמה ורעב גדול, מלואים בהרוגים רבים וברבים הסובים לים ממחסור במזון. הם כל כך מאמינים בזה שהם מוכנים לייצר הרג ומלחמות כי זה משרת את הפולחן שלהם.

"זה עניין דתי עמוק ולכן אני מזהיר: איראן תשתמש בנשק שיש לה כדי לקדם את השאיפה הדתית הזאת. בקיץ שעבר הייתה התקוממות גדולה באיראן, אבל העם לא הצליח להפיל את המשטר כי אובאמה לא תמך והמערב לא תמך. זאת הייתה הזדמנות, אבל במערב ישנה קונספציה מוטעית ביחס לאיראן וחשבו שאפשר להורשט להם יד ולדבר איתם ולקבל תוצאות. שוב אני רוצה להדגיש כי אני מקווה שלא תהיה מלחמה, אבל אם תהיה, ארצות הברית צריכה להיות מעורבת בתקיפה. דרך אמצעי התקשורת והאינטרנט צריכים להודיע לאיראן ולגרום לתושבים לצאת לרחוב ולתפוס את השלטון כשיתמוטט. אם לאיראן תהיה פצצה אטומית, ולדעתי זה יקרה בעוד חודשים ולא שנים, היא לא תהסס להשתמש בה ואז תהיה זו מלחמה שתגרום להרג מיליונים. יהיה כאוס עולמי."

הכינוי "וואלי", ובמשך עשרות שנים הוא ריגל למען האמריקאים במפקדת משמרות המהפכה, שם החזיק בתפקיד בכיר. בימים אלה יצא לאור בארצות הברית ספרו, "הזמן לבגוד". ראזה קא-לילי הצליח לברוח מאיראן והיום הוא חי בזהות בדויה בקליפורניה עם אשתו ובנו. לרגל הוצאת הספר הוא הסכים להופיע בתוכנית טלוויזיה, אבל נקט את כל אמצעי הזהירות הנדרשים: הוא חבש כובע ומשקפי שמש, כיסה את פיו במסכת מנתחים והשתמש במכשיר מיוחד להסוות קולו. הוא יודע כי על ראשו הונח פרס גדול: שלטון ההאיטולות באיראן הוציא גזר דין מוות נגדו וכיום הוא חי במחתרת וממשיך לספק לאי-רגוני הביון האמריקאים מידע מתוך איראן, אותו הוא מקבל מקולגות וחברים המאמינים כמוהו כי איראן לעולם לא תהיה חופשית אלא רק אם יפול השלטון.

"הסנקציות לא יעזרו", אמר לי ראזה קא-לילי בראיון מיוחד ל"ידיעות אחרונות", כאשר גם הפעם הוא משתמש במכשיר לשיבוש קולו. "צריך להפציץ את איראן באופן שתושבים לא יפגעו אבל באופן שיביא לנפילת משטר ההאיטולות. לא מספיק הפצצה ישראלית. האמריקאים צריכים להשתמש בכל טילי הטומוהוק שיש להם כי לא מספיק להפציץ את אתרי הגרעין. למימשל האיראני יש בנוסף לתוכנית הגרעין גם תוכניות סודיות אחרות להעברת טילים לאיריגוני טרור, חזיבאללה וחמאס. מול זה אי אפשר להתמודד עם סנקציות. יש להם קשרים צבאיים עם צפון קוריהא. יש להם מתקנים סודיים. הם

והסוהרים אנסו אותה בזה אחר זה לנגד עיני. אני לא יכול לשאת את המחשבה שאינני יכול להגן על משפחתי. אני לא יכול להסתכל לאבא שלי בעיניים. תוציא מכן את אחותי הקטנה ואת סוהיל".

ראזה קאליילי לא מצא את כוחות הנפש לספר לנאסר כי כבר מאוחר מדי: פארבאנה הוצאה להורג על ידי כתת יורים. רק מאוחר יותר למד קאליילי כי זה היה מנהג המקום: סוהרי משמרות המהפכה היו אונסים את הנידונות למוות כדי שלא ימותו בתולדות. על פי תפיסתם, בתולדות זוכות להגיע לגן עדן וכדי למנוע מהן את הפריבילגיה הזאת היו נוהגים לאנוס אותן בברז טאליות כדי שישלחו ישר לגיהנום.

מבחינתו של ראזה קאליילי, זאת הייתה נקודת המפנה. אחרי שראה מה עוללו לחברו הטוב, אחיו ואחותו, אחרי ששמע עדויות נוספות על המתרחש בין כתלי כלא אוויאן, הוא הרגיש כי איננו מסוגל עוד לשרת את המהפכה. מבחינתו זאת לא הייתה המהפכה לה קיווה. בשקט בשקט, מבלי שסיפר על כך לאיש, החל לסלול את הדרך להעברת המידע שברשותו לידי האמריקאים כדי שאלה יעשו משהו כדי לעצור את המתרחש במרתפי הכלא האיראני.

קאליילי הצליח לסדר לעצמו אישור יציאה לארצות הברית, וכאשר עבר את מפתן משרד די.סי.איי. בקליפורניה, הוא ידע כי ברגע זה ישנתו חייו. אחרי שהסוכנים של אירגון הביון האמריקאי אימתו את המידע שמסר להם, ראזה קאליילי הפך למרגל בשורותיהם. הוצמד לו

ראזה קאליילי היה לבוש במדים המגוהצים של משמרות המהפכה האיראנים כאשר פסע לתוך כלא "אוויאן" הסמוך לטהראן.

מדיו, ובעיקר התעודה המזהה שלו, אפשרו לו להיכנס לחור השחור, המקום הידוע לשמצה, בו התבצעו ההוצאות להורג של מי שנחשב לאויב פוליטי של מהפיכת חומייני. קאליילי ניצל את מעמדו הבכיר כדי לעשות טובה לידיד המשפחה, דאווד, שחיפש אחר ילדיו מזה קרוב לחודשיים.

קאליילי הגיע עם דאווד הקשיש, שכנו הטוב, שהתגורר סמוך לבית הוריו והיה דמות קבועה בחייו בימי ילדותו ונעוריו של קאליילי. דאווד נשאר בחוץ. קאליילי הבטיח לו שיבדוק מה עלה בגורל שלושת ילדיו של הקשיש, שנלקחו באיי-שון לילה מביתם והושלכו לכלא.

כבר במסדרון הארוך, כשנסגרה מאחוריו דלת הברזל עלה באפו הריח הכבד של הדם הטרי והי גופות הנרקבות. אחד הסוהרים אמר לו להכות בפינה עד שיוסדר הביקור שלו. קאליילי ציפה לראות את חברו הטוב, נאסר, בן גילו, בנו הבכור של דאווד וכן את אחיו הצעיר סוהיל ואחותו הקטנה פארבאנה. לפתע שמע קול שקשוק ברזל לים. עשרות נערות יחפות, בגדיהן קרועים ועל פניהן סימנים עגולים של שטפי דם. ידיהן היו קשורות לחבל שחיבר ביניהן. עיניהן היו חסות רות כל הבעה כאילו ידעו כי הן הולכות לדרך האחרונה.

קאליילי לא יכול היה להוריד מהן את העיניים הן עברו מולו מותשות, צולעות, ממלמלות קטעים של תפילה.

לפתע זיהה את פארבאנה. קאליילי חשב שהוא עומד להתעלף. הוא נאחז בקיר כדי לא ליפול. אחרי שהתעשת הוא ניגש למנהל ואמר לו, "זאת הבת של דאווד, אותה באתי לראות". הסוהר לקח אותו הצידה ולחש על אוזנו, "הפקודה להוצאתה להורג כבר ניתנה. אין מה לעשות".

קאליילי הספיק לצעוק שהיא חפה מכל פשע, אבל הסוהר לא התרשם. פארבאנה, הילדה הקטנה איתה היה משחק, אחותו הקטנה של החבר הטוב מהחצר, הביטה בו ולא קלטה שהוא זה שעומד מולה. אולי לא רצתה לקלוט. הסוהר משך אותה בחזקה יחד עם בנות גילה והיא הושלכה לחצר הכלא. קאליילי אטם את אוזניו כאשר החלה כותת היורים לחסל את הבנות. דמעות ירדו על לחייו ומאוחר יותר סיפר כי צעק בחוזקה אבל בשקט.

כשנדם הידי קרא הכרוז לתפילה. "אללה וואכבר", נשמעה קריאה במערכת הכריזה ואנשי כתת היורים נכנסו חזרה למסדרון והצטרפו למתפללים. קאליילי ישר את צווארון חולצת המדים וניסה להמשיך בסיפורים כדי למצוא את שני בניו האחרים של דאווד, נאסר וסוהיל. הוא המתין בחדר צדדי כשלתע הוכנס אליו נאסר. עיניו היו אדומות, שערו פרוץ. הוא היה כחוש ונראה אבוד. "ראזה, בבקשה תוציא מכאן את סוהיל ופארבאנה. אני יכול לעמוד בעינויים האלה, אבל אני לא יכול לראות את אחי הקטנים במצב כזה. אתמול הכניסו את פארבאנה לחדר שלי